

KAPITOLA 14

Přišla zima a dny ubíhaly.

Tengel nebo Silje často stávali u okna, dívali se na cestu lemovanou lípami, po které jejich statek dostal jméno, a toužili po zvláštním okamžiku, který by jim přinesl návrat jejich schovanky Sol. Od toho podzimního dne, kdy odjela, o ní neslyšeli.

Oba tajně kontrolovali její lípu v aleji, a dokud zůstávala zdravá, byli klidní.

Přišlo léto... a pak další podzim.

Na svět přišlo první Siljino a Tengelovo – a Charlottino – vnouče. Bez jakýchkoli potíží Liv porodila urostlého chlapce, který dostal jméno Tarald, vybrané jeho velmi pyšným dědečkem. Odmítl jméno Tengel, prý s sebou nese samé utrpení.

Silje nic neříkala, ale v hloubi srdce stále doufala, že její ubohá dcera se už dostala přes svoje problémy – přece jenom porodila dítě. Teď, když žila s Dagem, zdála se být tak šťastná, klidná a dobrosrdečná. Vypadalo to, jako by se vše zase dalo do pořádku.

Mnohokrát si vzpomněla na Hannina slova: „Z dětí, které přivedeš na tento svět, Silje, budeš mít velkou, velkou radost – a jeden velký smutek.“

Nevytrpěli si ten smutek už po Livině prvním tragickém sňatku? Neměli už dost starostí? Přesto, když se o svých pochybách zmínila Tengelovi, odvrátil se a nic neřekl. Nechtěl jí odpovědět.

Proč, když teď Liv *byla* šťastná? Možná považoval její štěstí za příliš krátké, aby se už mohlo počítat. Silje se ovšem rozhodla brát ho jako hotovou věc, a tím bylo jisté, že je žádné další neštěstí nemůže potkat!

Klaus se díky Tengelově péči a zkušenostem brzy uzdravil a spokojeně pracoval v Gråstensholmu. Nikdy neutrousil ani slovo o své největší touze. Pro něj nikdy neexistoval nikdo jiný než Sol – a mnohokrát ho také bylo vidět, jak s nadějí hledí do lipové aleje.

Liv byla skutečně šťastná. Dag s ní uzavřel dohodu, že ji nikdy nenapomene za něco, co možná v domě přehlédla, nebo pokud věci nebudou na svém místě. V každém případě by jí stejně neměl co vytýkat, protože lepší hospodyně než Liv by těžko našel.

Dag byl přesvědčený, že Laurentse Berenia poháněla chorobná touha být nejlepší, touha povýšit se nad lidi a zdupat je do země bez ohledu na to, jak dobří ve skutečnosti jsou.